

отвърщаше от време на време по някоя дума и се усмихваше сдържано. Явно беше, че се гордее със сина си. Ето, искаше да каже тя, кой от всички рибарски селища има такова момче — да се познава с такива богати и знатни хора !...

Орфей поздрави насъбраните хора, погали едно дете по рошавата главичка. То подсмръкна и го погледна доволно и щастливо. Орфей заговори с някои юноши, закачи две девойки, които се превиха и се дръпнаха назад с кръшен смях, хвана за ръката един старец и попита на колко е години. Старецът каза нещо, но Орфей нищо не разбра от това. Старецът обясни, че когато голямата буря изпотопила всички кораби и лодки, тогава той бил ергенин. Но кога е била и каква е била тази голяма буря, Орфей не знаеше, нито беше чувал нещо за нея. Може би това е станало когато и Орфеевият баща не е бил роден. Защото старецът беше сбръчкан от годините и едва се крепеше на слабите си тънки крака, като се подпираше на здрав гладък бастун.

— Това е дядо Крим, — каза Кир. — Той е най-старият мъж в нашите селища. На младини той е ходил в непознати земи, в които никой до сега не е ходил...

Тъкмо това интересуваше Орфея. И той хвана стареца за ръката, изведе го към средата на дворчето и го дръпна да седне на зелената тревичка. Старецът се сви мъчително и отдъхна, уморен от дългото чакане на чудния гост. Той беше щастлив и постоянно се усмихваше. Разговорът с този знатен младеж, според стареца, беше награда за всичките му мъки и прежеждия през дългия живот. Орфей го заговори за широкото море отвъд теснините — ходил ли е натам, познава ли и тези места? Старецът се усмихна снизходително — какво